ΛΥΡΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΠΕΡΣΕΛ

Διδώ καί Αἰνείας

ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΤΟΥ κ. ΠΕΡΣΕΩΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Παρακολουθήσαμε μιὰ τέλεια σ' ὅλες της τὶς μορφὲς παράσταση, μὲ μιὰν ἀγνώριστη, κυριολεκτικά.... ὀρχήστρα, ἐναρμονισμένη καὶ πειθαρχημένη στὸ μαέστρο καὶ συνολικά. Ὁ Μάνος Χατζηδάκις, ποὺ δίδαξε τὸ ἔργο θριάμβευσε. Ὁ Περσὲλ εἶναι ἄγνωστος στὸ εὐρὺ κοινὸ τοῦ τόπου μας, ἀκόμα καὶ αὐτοὶ ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴ μουσική, λίγο τὸν γνωρίζουνε. Στὸ ἐξωτερικό, ὅμως, θεωρεῖται ὁ μεγαλύτερος Ἄγγλος συνθέτης τοῦ 17ου αἰῶνα, ποὺ στὰ λίγα χρόνια τῆς ζωῆς του, — πέθανε μόλις 36 χρόνων — μπόρεσε, μὲ τὶς δημιουργίες του νὰ δώση ἕνα δικό του ὕφος, δική του προσωπικότητα στὶς συνθέσεις καὶ γενικὰ σ' ὁλόκληρο τὸ ἔργο του.

Στὸ «Διδὼ καὶ Αἰνείας» ποὺ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα του συνθετικὰ δημιουργήματα σὲ μορφὴ ὄπερας, παρατηρεῖται μιὰ κλίση πρὸς τὸ χορόδραμα. Τὸ θέμα εἶναι στάσιμο. Ἡ μουσικὴ ἐπιβάλλεται πάντα καὶ οἱ μονωδίες εἶναι, τὶς περισσότερες φορὲς μοναχικὲς, τραγουδιῶνται, δηλαδὴ ἀπὸ μόνο τὸν καλλιτέχνη, σὰν νὰ μὴν ὑπάρχη κοντά του δεύτερο πρόσωπο, ποὺ νὰ τὶς ἀκούη ἢ ν' ἀπευθύνεται σ' αὐτό. Τὸ ἔργο στηρίζεται περισσότερο στὸ θεαματικὸ στοιχεῖο, στὸ χορευτικὸ καὶ στὴν κίνηση, τὴν ἐκφραστικὴ περισσότερο, τῶν χορευτῶν. Κι' ὅμως, τὸ «Διδὼ καὶ Αἰνείας» θεωρεῖται ὄπερα. Πίσω ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσή της, διαβλέπει κανεὶς ἐπιδράσεις ἀπὸ τὸ ἰταλικὸ καὶ γαλλικὸ στοιχεῖο, ποὺ εὐτυχῶς χάνονται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιροὴ τοῦ ἀγγλικοῦ παραδοσειακοῦ μοτίβου. Τὰ χορωδιακὰ συμμετέχουνε στὴν πλοκὴ τοῦ μύθου, ποὺ στερεῖται δράσης ἢ πιὸ καλά, ποὺ ἡ δράση μόλις καὶ διαφαίνεται.

Τὸ «Διδὼ καὶ Αἰνείας» γράφτηκε γιὰ μιὰ σχολικὴ παράσταση, γι' αὐτὸ καὶ ἡ χρονική του διάρκεια, παρ' ὅλες τὶς τρεῖς του πράξεις, ποὺ δίδονται χωρὶς διάλειμμα, κρατᾶ περίπου μιὰν ὥρα, ὅσο νὰ μὴν κουραστῆ ὁ θεατής. Γιὰ νὰ περιορισθῆ ἡ ἀνία τοῦ μύθου, τὸ ἔργο τονίζεται ἀπὸ τρίτωνες, νηρηΐδες καὶ νύμφες, θεαματικά, σκηνικὰ καὶ προβολὴ σλάϊτς τοῦ Ἀντ. Κυριακούλη. Τοὺς ρόλους τραγούδησαν σωστὰ ἡ Κικὴ Μορφωνιοῦ, ποὺ ἀπέδωσε τὴ Διδὼ χωρὶς ψεγάδια, ἄνετα καὶ ἀκούραστα. Λαμπρὸς Αἰνείας ὁ Ἀνδρέας Κουλουμπῆς μὲ φωνὴ στρωτή, σταθερή, ἐπιβλητική. Πολὺ καλὴ στὸ ρόλο τῆς Μπελλίντας, ἡ Φώφη Σαραντοπούλου καὶ ἡ Τάνια Τσαχουρίδου, διαμαντένια πάντα φωνή, χαρακτήρισε τὴν δεύτερη γυναίκα. Ἡ Ἀλεξάνδρα Παπατζάκου ξανάδωσε θαυμάσια δείγματα τοῦ μουσικοῦ της φθόγγου, στὸν ρόλο τῆς Μάγισσα. Στὴν ἐπιτυχία τῆς παραστάσεως συμβάλλουν οἱ Μυρτὼ Δουλῆ, Μ. Χελιώτης. Τὴ σκηνοθετικὴ γραμμὴ διεγραψε ἄξια ὁ Γ. Χριστοδουλάκης.